

MARTÍNKOVO ODVÁŽNÉ PŘÁNÍ

Jan Prokeš

ilustrace

Kristina Hrazdírová

ORIGONA®

Copyright © Jan Prokeš
Illustrations © Kristina Hrazdírová

ID 034-01

ISBN 978-80-88116-52-3

Milý Martínku,

*věnujeme Ti ke Dni dětí tuto krásnou knížku
se zajímavou zápletkou. Snad se Ti bude líbit.*

babička Eva a děda Pepa

1. červen 2026

Úvod

Hlavní postavou knížky je **Martin Opletal**, odvážný **hnědooký hnědovlasý** kluk, který se narodil **1. prosince 2019** a má rád **zelenou** barvu. Bydlí **s mamkou, taťkou, malým bráškou Eričkem a kočičkou Tlapkou** ve **Svitavách**, kde se tento napínavý příběh také odehrál. Při všem byl i jeho kamarád **Vlastík**.

Martínek si už nějakou dobu přál, aby si děti s rodiči vyměnili role. **Martínek s Vlastíkem** by byli dospělí a rodiče by zase byli dětmi. Co se stalo, když se mu toto přání ve snu splnilo? Všechno se odehrálo v jednom zvláštním městě jménem Obrácená Lhota. Důležitou postavu hrál také skřítek Radimil, který byl starostou a každému vždycky rád poradil. Kluci zažili dobrodružství, napětí a také plnili náročné úkoly. Přál si nakonec **Martínek** být dospělým napořád nebo si na to raději chtěl ještě nějaký čas počkat? V klidu si příběh přečtete, ať víte, co všechno se může stát.

1. Noční návštěva

Byla tichá, stříbřitá noc. Měsíček zářivě vládl obloze a dohlížel na hejno rozpustilých hvězd. Měsíc je moc důležitý pán. Hlídá, aby hvězdy svítily spícím lidem a přinášely jim pěkné sny. Ty nejmenší a nejveselejší hvězdičky posílají sny dětem. Spouštějí paprsky na čela spících chlapečků a holčiček a po každém paprsku pluje zástup stříbřitých snů.

Některé sny jsou dovádivé. Skáčou v nich klokánci, legrační dráčkové plivou barevné ohňostroje a veselý trpaslík k tomu vyhrává na trumpetu. Jiné sny jsou dobrodružné. Mluvicí papouškové v nich vyprávějí příběhy o pirátských pokladech a pohádky, ve kterých se šermuje zlatými meči a princezny se prohánějí na divokých jednorožcích. A potom jsou tady sny plné úsměvů. V takových snech si děti hrají s kamarády, ale také se svými maminkami a tatínky.

Někdy se ale stane, že po paprscích hvězd nepřiplují jenom sny. Například dneska. Dnes večer si po jednom z paprsků vykračoval skřítek Radimil. Jmenoval se Radimil, protože každému rád dobře poradil. Nosil červenou čepičku, za uchem měl zastrčenou tužku a z kapsičky u červené vesty mu vykukoval notýsek. V něm měl

napsáno, co má všechno udělat, aby na nic nezapomněl. Skřítek Radimil měl vždycky hodně práce a hodně starostí.

„Ahoj Radimile,“ pozdravil ho Měsíček, když ho uviděl. „Kampak jdeš?“

Skřítek krácející po hvězdném paprsku se zastavil.

„Ahoj Měsíčku,“ odpověděl zdvořile. „Jdu za **Martínkem Opletalem**. Přeje si být dospělý.“

Měsíček pokýval hlavou. Věděl, co to znamená. Skřítek Radimil měl hodně starostí, protože dělal starostu. A toho starostu dělal v jednom zvláštním městě. Jmenovalo se Obrácená Lhota a všechno v něm bylo obráceně. Malé děti tam bydlely se svými rodiči, ale rodiče je museli poslouchat a děti si mohly dělat, co chtěly. Když si nějaká holčička nebo chlapeček opravdu silně přáli, aby byli dospělí, objevilo se jejich jméno v notýsku skřítků Radimila. A ten se k nim za stříbřité noci vypravil na návštěvu, aby je skřítkovským kouzlem přenesl do Obrácené Lhoty. I s jejich rodiči.

„**Martínka** já znám,“ řekl Měsíček Radimilovi. „Bydlí ve **Svitavách** s mamkou, taťkou, malým bráškou **Eričkem** a kočičkou **Tlapkou**, má narozeniny **1. prosince** a na oblečení má ze všeho nejradši **zelenou** barvu. Je to moc

„Ahoj Měsíčku. Jdu za **Martínkem**
Opletalem.
Přeje si být dospělý.“

chytrý a šikovný kluk. Ale přece jenom: není ještě moc malý na to, aby byl dospělý?”

Skřítek pokrčil rameny: „Tak to u nás v Obrácené Lhotě chodí.“ Potom vytáhl z kapsičky u červené vesty notýsek a četl: „**Martínek** si přeje být dospělý, aby si po sobě nemusel uklízet hračky, aby mohl chodit pozdě spát a hrát si, kdykoliv bude chtít.“ Potom Radimil zase svůj notýsek zavřel a dodal: „Kdyby si to **Martínek** nepřál dost silně, tak by se mi to neobjevilo v notýsku. Ale ono se to tam objevilo. A to znamená, že mu musím jeho přání splnit.“

Měsíček znovu pokýval hlavou: „Když musíš, tak musíš. Ale něco ti poradím.“

Radimil byl moudrý skřítek. Rád každému radil, ale také věděl, že někdy je důležité nechat si dobře poradit od jiných. „Rád si tvou radu poslechnu,“ řekl Radimil Měsíčkovi.

„Vezmi s **Martínkem** do Obrácené Lhoty taky **Vlastíka**. Je to jeho nejlepší kamarád. **Martínka** čeká těžký úkol: být dospělý. To není nic lehkého ani pro šikovného kluka. Když na to **Martínek** bude mít kamaráda, půjde mu všechno líp.“

Radimil uznale přikývl. „To je dobrá rada. Vezmu do Obrácené Lhoty i **Vlastíka**.“ Potom se ještě trochu

zamyslel. „A víš co, Měsíčku? Taky mě něco napadlo. Být dospělý, to opravdu není jednoduché. Nejtěžší je vždycky první den, než si člověk na tu dospělost zvykne. Možná bychom **Martínkovi** a **Vlastíkovi** mohli nějak pomoci. Třeba jim dát nějaký užitečný dárek na uvítanou.“

Měsíček se zamyslel. „Jeden takový šikovný dárek mám.“ A sotva to dořekl, objevil se před skřítkem malý předmět. Vypadal jako skleněná koule – až na to, že ta koule nebyla průhledná, ale celá černá a zároveň posetá malinkými světýlky, jako by v ní zářilo hejno drobných světlušek.

„To vypadá jako noční obloha plná rozzářených hvězd,“ podivil se skřítek.

„Taky že je,“ nadmul se pyšně Měsíček. „Je to kousek noční oblohy uložený v kouzelné kouli. Je tam stříbřitá noční tma a práníčkové hvězdy. Když někdo tuto kouzelnou kouli drží v ruce a přeje si něco dobrého a užitečného, práníčkové hvězdy mu to splní. Dej ten kousek oblohy **Martínkovi** a **Vlastíkovi**. Něco mi říká, že se jim bude hodit. Ale můžu jim ho půjčit jen na jeden den. Jakmile se zítra začne stmívat, ztratí kouzelná koule svou moc a všechny hvězdičky, které jsou v ní uložené, se zase vrátí na oblohu.“

Skřítkovi se dárek pro **Martínka** a **Vlastíka** moc líbil. Poděkoval Měsíčkovi a spustil se po hvězdném paprsku až **k Martínkově** postýlce. Potom vytáhl notýsek a ještě jednou si zkontroloval, co v něm má zapsáno. Když se ujistil, že ví, co má dělat, pohladil spícího **Martínka** po **hnědých** vlasech a pronesl skřítkovské kouzlo.

*Stříbřitá noc, hvězdný sen,
zítrěk bude velký den.
Jakmile se probudíš,
splní se ti, o čem sníš.*

Potom ještě Radimil šeptal cosi **Martínkovi** do spaní a Měsíček to celé zvědavě pozoroval oknem. Ale to už se přiblížilo ráno. Noc bledla a Měsíček cítil, jak na něj padá únava. Věděl, že ho na nebi brzy vystřídá sluníčko a že má nejvyšší čas jít na kutě.

„Pomalu se uložím spááát,“ zívá Měsíček. „Ale **Martínek** se za chvíli probudí. A myslím, že ho čeká hodně zajímavý den.“

*„**Martínek** se za chvíli probudí.
A myslím, že ho čeká hodně zajímavý den.“*

Martínek s Vlastíkem se na sebe znovu překvapeně podívali. „Tak takhle jsem tvého tatínka ani tvoji maminku ještě neviděl,“ řekl nakonec Vlastík. Znělo to nesmírně obdivně.

3. Dortová bitva

Martínek s Vlastíkem se rozhodli, že nebudou tatínka s maminkou rušit, když si tak pěkně hrají.

„Jsme v Obrácené Lhotě,“ řekl Martínek. „Všechno je tady obráceně. Dospělí si hrají jako děti, a tak se děti musejí chovat jako dospělí. Maminka s tatínkem nás teď musejí poslouchat a my se o ně zase musíme starat. Je na čase uvařit polévku a upéct dort! Až to bude hotové, všichni se hezky najíme a potom si půjdeme hrát do parku.“

A tak se oba kluci vypravili do kuchyně. Martínek vytáhl z kapsy kouzelnou kouli od Měsíčka a zašeptal:

*Hvězdo, hvězdo, hvězdičko,
splň nám jedno přáníčko.
Chceme vařit, chceme péct,
pomoz nám to všechno svést.*

Sotva to dořekl, jedna z hvězdiček ve skleněné kouli silně zazářila a začala padat po noční obloze, která byla v kouli schovaná. Chvíli po té hvězdičce zůstávala na té obloze ohnivá čára: přesně taková, jakou po sobě zanechávají hvězdy, co padají z nočního nebe a umějí plnit

přání. A když ohnivá čára zmizela, Martínek s Vlastíkem měli na sobě kuchařské zástěry, na hlavách kuchařské čepice a v rukách vařečky.

„Tak, jdeme na to,“ řekl odhodlaně Vlastík. Měl ohromnou chuť na velký čokoládový dort a hned na něj začal zadělávat těsto. Martínek mezitím připravil zeleninu na polévku. Vařili s chutí a oba je to moc bavilo. Brzy se z plotny začala linout vůně polévky a z trouby zase zavoněl dort. Netrvalo dlouho a obě pochoutky se ocitly na prostřeném stole.

„Maminko, tatínku! Přestaňte si na chvíli hrát a pojdte se s námi najíst!“ zavolal Martínek z kuchyně do dětského pokoje. „Máme moc dobrý oběd! Uvařili jsme ho sami a moc se nám povedl!“

Martínek s Vlastíkem se mezitím posadili ke stolu a čekali na maminku s tatínkem. Jenže nikdo nešel.

„Maminko! Tatínku! Tak pojdte sem. Přece nás nenecháte jíst samotné!“

„Hnéééd!“ ozvalo se z pokoje. A tak zase chvíli čekali... a zase nikdo nepřišel.

„Mami! Tati! Vystydne vám polévka!“

„My polívku nechcem!“

*„Maminko, tatínku! Přestaňte si na chvíli hrát
a pojd'te se s námi najíst!“*

To už bylo na **Martínka** moc. „My se tady tak dlouho vaříme s dobrou polévkou, abychom se všichni hezky najedli, a oni ji nechtějí?“ dopálil se.

Ale **Vlastík** ho uklidňoval. „Tak je nech. Když nemají chuť na polévku, dají si aspoň dort.“

Martínek se zlobil, že se jim povedla tak dobrá polévka, a tatínek s maminkou ji nechtějí ani ochutnat. Ale nakonec se nechal přesvědčit a zavolal na mámu s tátou: „Tak si pojdte aspoň vzít dort!“

„A jaký je ten dort?“ ozvalo se z dětského pokoje.

„Čokoládový.“

„My čokoládový dort nechcem! My chceme jahodový!“

To už byl **Martínek** opravdu našťvaný. „Tak my jsme si dali tak záležet, aby se nám povedl dobrý čokoládový dort, a oni si budou vymýšlet, že chtějí jahodový?“ Ale **Vlastík** ho znovu uklidňoval, a tak se **Martínek** ještě jednou nechal přesvědčit.

„Jahodový dort není,“ zavolal na maminku a tatínka. „Jen čokoládový. Ale je hrozně dobrý. Pojdte ho aspoň ochutnat!“

Chvíli bylo ticho. Potom se z dětského pokoje ozvaly šouravé kroky a do kuchyně napochodovali tatínek s maminkou. Tatínek se tvářil jako kakabus, našťvaně šoupal nohama a máchal kolem sebe gumovým

tomahavkem. Maminka se nespokojeně mračila a táhla za sebou pomuchlaný modrý ručník. Oba se posadili ke stolu a každý se začal neochotně rýpat ve svém kousku dortu. Bylo vidět, že se jim do něho vůbec nechce a že by si nejradši oba hráli.

„Když trochu ochutnáte, uvidíte, že je to mňamka,“ pobízel je **Martínek**. Jenže místo toho, aby tatínek dort ochutnal, začal kolem sebe znovu mávat gumovým tomahavkem. A jak se tím tomahavkem oháněl, sekl s ním do dortu, až z něho odlétl kus čokolády se šlehačkou a přistál mamince ve vlasech. To si maminka nemohla nechat líbit!

„Dortovááá bitvaaa!“

Než **Martínek** s **Vlastíkem** pochopili, co se děje, strhla se u stolu divoká přestřelka. Tatínek metal kousky dortu po mamince a maminka zase po tatínkovi. Léta-jící sladkosti navíc ve vzduchu měnily směr a létaly na všechny strany, protože je zasahoval tatínkův tomahavk a maminčin ručník. Vypadalo to, jako kdyby v kuchyni vybuchla sopka plná cukrovinek.

„Co to vyvádíte?“ vykřikl **Martínek**. Víc říct nestihl, protože dostal kouskem dortu přímo do nosu.

„Nechte toho!“ zkusil zastavit pohromu **Vlastík**. Než mohl pokračovat, ucpal mu pusou cákanec šlehačky.